

ærede Kirkeminister og Venstre om de allerfleste af dem. Fra konservativ Side har vi stillet nogle enkelte Ændringsforslag med Hensyn til Provsternes Lønforhold, der dels gaar ud paa, at de, naar de har tilstrækkelig Anciennet, altsaa 16 Aars Anciennet, skulde kunne lønnes efter 1ste Klasse, og dels at de skal kunne faa Pension af deres Provsteløn. Naar vi har stillet disse Forslag, er det, fordi det Spørgsmaal ogsaa har været fremme i den højtærede Ministers oprindelige Forslag og har været fremme under Forhandlingerne, og vi har ment, at ogsaa dette var et Retfærdighedskrav.

Forholdet er jo her det samme, som jeg før nævnte for Lærernes Vedkommende, at det er uheldigt, om en Flytning netop i dette særlige Arbejde skulde blive paa-krævet paa Grund af økonomiske Forhold. Vi har derfor ment, at det var ønskeligt, at Provsterne kunde rykke op i 1ste Lønningsklasse, naar de havde de krævede 16 Aars Anciennet, og ligesaa, at de skulde være berettigede til, som de har været tidligere, indtil vi fik Lønningslovene af 1919, at faa Pension af deres Provsteløn. Der har her været talt om, at dette vilde drage Konsekvenser efter sig, og at Lønningsraadet har udtalt sig i den Retning. Jeg kunde have ønsket — jeg vil gerne sige det her —, at Lønningsraadet havde gjort opmærksom paa, at Lønningerne til Præster og til andre Tjenestemænd ikke ligger i samme Plan. Det er en Betragtning, som maa holdes fast, og det vil vi fra vor Side stadig holde fast, at saaledes er det — og Lønningsraadet burde have gjort opmærksom derpaa —, og derfor er det min Overbevisning, at Genindførelsen af den Pensionering, Provsterne tidligere havde, ikke vil forrykke noget overfor de almindelige honorarlønnende Tjenestemænd. Der er ogsaa en anden Forskel, vi ikke maa lukke Øjnene for, nemlig at en stor Mængde af disse honorarlønnede Tjenestemænd ifølge de bestaaende Love har, om ikke Ret, saa dog Udsigt til, at der ved deres Fratræden kan ydes dem en aarlig Understøttelse. Saadan lyder Loven i Øjeblikket; og efter de Erfaringer, jeg har paa dette Omraade, har man været meget velvillig og forstaaende, saa honorarlønnede Tjenestemænd har faaet en betydelig aarlig Understøttelse tillagt. Men dette har ikke været Tilfældet med de honorarlønnede Provster. Jeg er af den Mening, at naar man kan finde en Mand, der egner sig til at være Provst, altsaa egner sig til det Kontorarbejde, der kræves, og

den Tilsynstjeneste, en Provst maa udføre, maa man ogsaa give ham en anstændig Løn. Og det er kun et rimeligt Krav, at den Løn, han faar for sit Arbejde, ogsaa er pensionsgivende.

Jeg skal til sidst anbefale først de Ændringsforslag, der er stillet dels af Fler-tallet, dels af Ministeren, og som Ordføreren har gjort Rede for. Jeg tror, at man ved at prøve paa at hjælpe de lavest lønnede vil øve en Retfærdighed. Jeg vil dernæst gerne anbefale de Underændringsforslag, der er stillet fra konservativ Side.

Bjerring: Ordførerne for de forskellige Partier, der har haft Ordet ved denne Lejlighed, har alle været enige om, at af det Lovforslag, den højtærede Kirkeminister oprindelig fremsatte, er der ikke ret meget tilbage; det er kun nogle sørgelige Stumper. Det oprindelige Lovforslag gik som bekendt ud paa, at der skulde laves en camoufleret Lønforhøjelse for Præstestanden dels i Form af mindre Boligfradrag, dels i Form af Kontorholdsgodtgørelse. Lovforslaget gik af forstaaelige Grunde, fordi der ikke kunde samles ret megen Tilslutning dertil i Udvalget, fuldstændig ud af Dagsordenen.

I de Aar, jeg har haft den Ære at sidde i den danske Rigsdag, har jeg aldrig staaet overfor et Lovforslag, der har været saa daarligt forberedt og saa fuldt af Trykfejl, Misforstaaelser og Forglemmelser, som dette har været. Da jeg kom her umiddelbart før Mødets Begyndelse, fik jeg min Opfattelse yderligere bestyrket, idet der fandtes et Omtryk af sjette Side i Betænkningen; og da det ærede Medlem Hr. Johannes Lou havde Ordet, maatte han oplyse, at der yderligere var nogle Fejl, som det ærede Medlem mente vilde blive rettet, eventuelt ved Lovforslagets tredie Behandling. Jeg tror, at dette havde været uddaaet, hvis man, inden Lovforslaget blev forelagt Rigsdagen, havde ladet det faa en virkelig sagkyndig Bedømmelse i Lønningsraadet, hvor man er inde i alle mulige lønningstekniske Foranstaltninger. Det kunde have været sendt Finansministeriet til Udtalelse, hvor man sikkert havde ekspederet det til Lønningsraadet. Saa kunde man efter Samraad med Lønningsraadet have undgaaet alle de Fejl og Misforstaaelser, der findes i Lovforslaget.

Jeg har haft Lejlighed til som Udtryk for min Godmodighed, selv om jeg ikke vilde være med til Lovforslaget, at være med til at paavise adskillige Trykfejl. Det blev mindre naadigt optaget. Jeg maa sige, at jeg har gjort det, ikke for at være ubehagelig,